

The book cover features a stylized, hand-painted illustration of a woman's face. She has vibrant, wavy orange and yellow hair. Her skin is a soft pink, and she has striking blue eyes with yellow eyeliner. She is wearing a light blue surgical-style face mask that covers her nose and mouth. The background is a solid, bright red. The author's name is written in large, black, hand-drawn letters at the top, and the title is written in blue, hand-drawn letters on the mask.

HALINA
PAWŁOWSKÁ

ZÁŽITKY
Z
KARANTÉNY

motto

Zážitky z karantény

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská
Zážitky z karantény – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HALINA
PAWLOWSKÁ

ZAŽITKY
KARANTÉNY

Praha 2020

18. března

File aneb Vlad'ka za to nemůže

Před osmi dny jsem napsala všem obyvatelům mého domu SMS, že kdokoliv může kdykoliv odejít, ale už se, bohužel, nemůže vrátit. Měla jsem tím na mysli svou dceru a zetě a vnuka a syna a sestřenici a taky svou tchyni a svého přítele. Tchyně, které je devadesát dva, můj přítel, kterému je sedmdesát, a já, která jsem nepopíratelně, už dlouho nádherně mladá, jsme totiž ohrožený druh. A tak jsem nás uvrhla do preventivní izolace. A teď jsme už v té izolaci všichni.

Jak to teď u nás vypadá? Ve tři odpoledne se sotva držím na nohou. Mám totiž za sebou vaření pro sedm dospělých lidí, z nichž jeden má náběh na cukrovku, druhý má dnu, třetí je skoro vegetarián, protože za maso nepovažuje šunku, biftek, hamburgery a buřty, čtvrtý má nesnášenlivost na laktózu, pátý je mlsný, šestý jí jak vrabec a sedmá jsem já, která zhltně všechno, ale po celeru mi oteče hlava.

Ve tři KAŽDÝ DEN pravidelně volám kamarádkám, abychom se vzájemně podpořily. A dnes jsem se opravdu musela smát.

Kamarádka Vladka totiž nedávno prožila moc ošklivé období, kdy jí její manžel po dvaceti pěti letech relativně spokojeného manželství řekl, že by chtěl zkusit žít sám. A že si proto najal ateliér, ve kterém bude nejen tvořit, ale i spát. Kamarádka Vladka velmi oprávněně tušila za manželovou touhou po samostatnosti nějakou ženu. Mladší přesně o pětadvacet kilogramů. Nevěděla ale, jak manželovi v nevěře zabránit. Nechtěla se rozvádět, nechtěla ho zabít, protože by ji zavřeli, nechtěla ale, aby manžel chodil do ateliéru a zval si tam krasavici, která ho bude jistě nejen slovně obdivovat. Trápila se, jak Vaška udržet doma. Toužila po tom, aby pochopil, jak ji potřebuje, snila o tom, jak Vašek upadne na schodech, zlomí si stehenní kost anebo nalomí páteř a ona ho pak minimálně na tři měsíce uloží k nim do ložnice a dá mu ty jeho plánované zálety pěkně sežrat.

Dneska jsme s Vladkou, pochopitelně, probíraly koronavirus. Vladka najednou zapištěla: „Doufám, že si nemyslíš, že za to můžu já!“ Nechápal jsem. Ječela dál: „Máš samozřejmě pravdu, že jsem se modlila, aby se něco stalo a on zůstal doma, ale pandemie a celorepubliková karan-

téna, přísahám pánbůh, to mě fakticky nena-
padlo!“

Takže, mám pro vás v záplavě negativních
informací jednu pozitivní zprávu, dokonce vás
může inspirovat. Můj závěr dnes totiž zní:

*Kdy je záletník věrný svojí ženě? No přece
díky karanténě!*

P.S. K obědu dnes budeme mít filé s bramboro-
vou kaší a taky jsem uhňácala koláč s jablky a dro-
benkou.

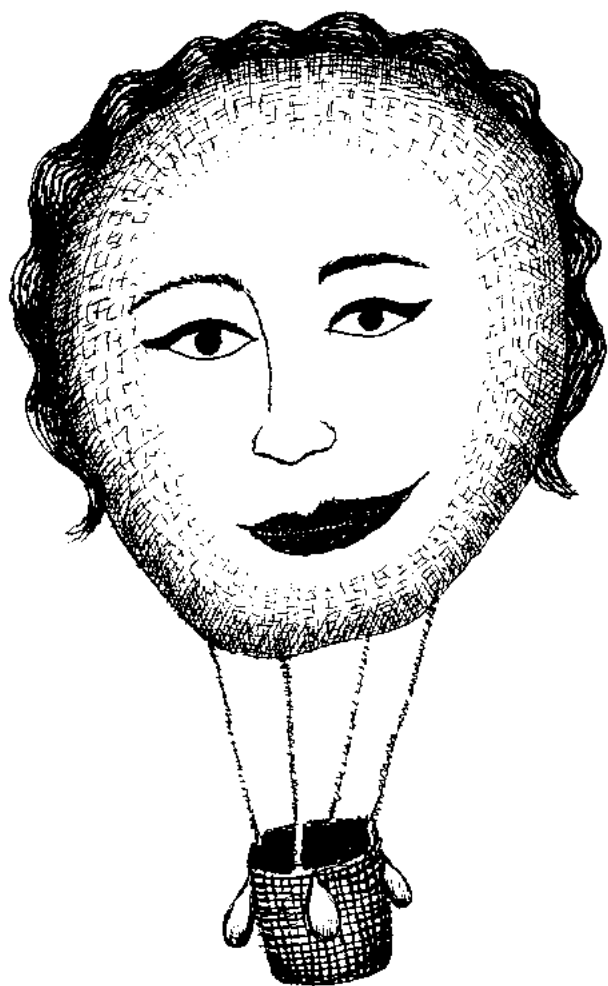
19. března

Šunkenfleky aneb Hlad je tvrdohlavý kuchař

Už jsem prozradila, že mé tchyni je devadesát dva let. Je nesmírně čilá. Už v šest ráno si u nás v obýváku, který je spojený s kuchyní, dělá kafe. Ještě v deset večer je v obýváku. Stará se o dva psy a je schopna uvařit jídlo pro sedm lidí. Dnes jsem na ni řvala. Tlak se mi zvýšil na sto sedmdesát na sto a srdce mi tlouklo ne v pravidelných úderech zhruba sedmdesátkrát za minutu, ale rychle a poplašeně, jako kdybych běžela maraton. I když to je asi blbost, protože vím, že trénování běžci, jako byl třeba Emil Zátopek, měli pulz nízký – kolem padesáti... No... prostě jsem málem měla z babičky kolaps. A o co šlo? O šunkenfleky!

Před dvěma dny jsme totiž měli fazolačku s uzeným, a protože ho bylo hodně, nakrájela jsem ho a připravila na fleky. Babička fleky ráda a umí je perfektně připravit, navrhla mi, že se nemusím o nic starat, že se dnes obědu

ujme. Problém nastal, když jsem chtěla vědět, kdy oběd bude. Babička řekla, že ve dvanáct. No jo, ale kromě babičky u nás teď všichni vstávají až kolem deváté, pomalu snídáme ve dvanáct nemá ještě nikdo hlad. Jen babička. Navrhla jsem jí, abychom jedli až v půl druhé. Babička mi oponovala, že jsme zvyklí jíst dřív. „Kdo je zvyklý?“ chtěla jsem vědět. A babička řekla, že ona a moje matka. Moje matka je už skoro sedm let mrtvá. A když jsem to babičce vmetla do obličeje, tak řekla: „A mě už to nebaví se s tebou bavit!“ A tahle slova ve mně odstartovala reakci, kterou lze vidět snad jedině v aréně, když toreador bodne býka a před očima mu vykrouť piruetu s rudou muletou.

„Jste stará a mám z vás respekt, ale takhle se mnou mluvit nebudete!“ zahulákala jsem. „To si ke mně dovolit nemůžete!“ pištěla jsem a jen silou nadlidské vůle jsem nedodala, že sedí na mém křesle v mém domě a má všeho dostatek za mé peníze.

A pak se mi začala zvětšovat hlava, až byla jak meloun a pak dýně a pak balón, co se vznáší na obloze. A pak babička kapitulovala, řekla, že si vezme v deset svačinu, aby hladý nezkolabovala, a že budeme obědovat klidně až ve dvě.

A já si vzala neurol a vyčítala jsem si, že jsem na stařenku zlá a že je to možná i proto, že je

ve mně vůči ní nelogická, dětská výčitka, že žije, zatímco její syn, můj muž, už tady není.

Ach jo.

Jeden můj kamarád jazzman mi vyprávěl, že v jejich tříčlenné kapele zavládla jednou, když byli v cizině, tak silná ponorková nemoc, že na sebe půl roku nepromluvili.

To u nás nemůže nastat. U nás se mluví dost. Můj problém ale bude, abych někdy neřekla něco, čeho bych musela litovat.

Protože slova jsou mocné zbraně. Tak i v karanténě – pozor na ně!

P.S. Kolik je hodin? Teprve dvanáct?! Hm. Ale... ne, nepletu se, tchyně volá: „Oběěěď!“

23. března

Dort aneb Konec s Ihaním!

Měla jsem v sobotu narozeniny. V pátek mi babička udělala piškotový korpus a my jsme ho s dcerou naplnily. Nahňaly jsme čokoládový a karamelový krém a koulely jsme marcipánové kuličky. A pak jsem si uvědomila, že jsem špatně použila gumové rukavice, že jsem na ně, když byly špinavé, sáhla při přebírání balíku a pak jsem si neumyla ruce. Vytočilo mne to a taky mne vytočilo, že můj přítel dezinfikoval předsíň tak, že čisticí prostředek na podlahu rozstříkoval místností podobně jako dáma, když si voní tělo před milostnou schůzkou. A pak mne vytočilo tak nějak všechno, že najednou byl večer a mně bušilo srdce. Tlouklo a uhánělo, ale když jsem si změřila tlak, uklidnila jsem se, protože jsem ho měla celkem jen mírně zvýšený, jenže najednou jsem si všimla, že tlak sice je skoro v normě, ale pulz mám, jako kdybych stoupala na kole na Sněžku. A hned jsem si začala připadat velice

nemocná a v ohrožení života a věděla jsem, že ale není žádné řešení jet do nemocnice, když je ten koronavirus, a tak jsem se traumatizovala a stresovala, až jsem si dokázala zvýšit i ten tlak, a pak jsem si místo náramku připnula na zápěstí ten tlakoměr a měřila jsem se nonstop a zírala jsem v hrůze na ty vysoké číslice, které na něm naskakovaly. A pak mě napadlo, že musím sama sebe ošálit, a tak jsem se pořád měřila tím tlakoměrem, ale dělala jsem – sama před sebou –, že vlastně nevím, že se měřím, a „jako“ jsem se koukala na televizi, a dokonce jsem se usmívala zábavným dialogům, ačkoliv jsem vůbec nevnímala, jen jsem hystericky čekala, co mi zas ukáže za výsledky ten tlakoměr. A ten se ošálit nedal! Tep i tlak se mi zklidnily teprve poté, co jsem si vzala neurol a šla si lehnout.

A tenhle dlouhý úvod mne přivedl k tomu, abych si vzpomněla na Jarku. Mám ji ráda. Je to moc dobrá kamarádka. Už je jí skoro sedmdesát, ale pořád je šarmantní a i dnes na ni mnozí muži spočinou vlahým pohledem. A tahle Jarka je zásadová a moc laskavá, ale přitom lže jako málokdo jiný. A paradoxní je, že lže hlavně sobě. Třeba tuhle mi vážně říkala, že by ráda šla jedné staré tetě na pohřeb, ale že nemůže, protože ji strašně bolí kyčel. A pak jsme se sešly druhý den a já se zeptala: „Tak co kyčel?“ A Jarka vůbec

nevěděla, o čem mluvím. A pak zas Jarka tvrdila, že dostala voucher do lázní, a protože ho dostala od dcery, tak tam prostě musí jet, i když má tolik práce. A pak taky Jarka řekla, že její soused Pavel je moc osamělý, že je jí ho líto, a tak ho pozvala k sobě na večeři, i když se moc těšila, jak bude večer v klídku sama a stočí se před televizi. A to už jsem to nemohla vydržet a zařvala jsem: „Nelži si! Nechtělaš jít na pohřeb tety, protože by tě to deprimovalo, a ne že tě bolela kyčel, do lázní jsi chtěla jet, protože jsi zavalená prací a nemohlo tě potkat nic lepšího než se někam zdekovat! A ten tvůj soused se ti líbí a zveš ho na večeři proto, abys ho přiočila a pak se mu stočila do náruče!“

A když jsem řekla tohle, tak se Jarka rozesmála a řekla: „Máš naprostou pravdu.“ A pak byla radostně uvolněná, že nemusí předstírat, jak je ušlechtilá, a pily jsme víno a jedly zmrzlinu. No jo... Tak už je mi pětadesát! Už si taky budu říkat pravdu. Třeba tu, že koronavirus ovládl můj život jako obrovská chobotnice, která nejen natahuje svá mocná chapadla, aby mě uškrtila, ale ještě i vypouští tmavou kapalinu, v které není ode dna vidět slunce. Ale... a to si určitě nenalhávám... to slunce nad námi je! A my se k němu tou temnotou dostaneme, protože... a tohle je naprostá pravda:

*I když dneska karanténa tíží,
ve svých starých kostech cítím,
že hezké dny se zase blíží!*

Mimochodem, když už říkám jen a jen pravdu,
tak ten náš dnešní dort... nebyl nic moc!

24. března

Kuře na paprice aneb Ještěrovi je nejlíp doma

Už nechci poslouchat zprávy o viru. Začínám se zvolna upínat k vlastním růžovým snům. Jak třeba pojedu na chalupu a uvidím kvetoucí stromy a potom důsledně otrhám rybíz a dám ho do mrazáku, ne jako tehdy, když mě při trhání zastihl déšť a já jsem teprve až pak na jaře objevila u keříku pod špinavým sněhem plnou mísu shnilých bobulek. Třeba taky půjdu do lesa a najdu hřiba, a třeba se dokonce sejdu s kamarádkou v kavárně a dáme si tam stylově rakvičku se šlehačkou.

Zvláštní, dnes se mi situace docela běžné jeví jako nádherné. Vzpomínám na ně, ale taky se mi vybavil francouzský film *Velká žranice*, kde se hrdinové rozhodli uspořádat si fascinující hostinu, kde bude tolik lahůdek, že se užerou k smrti.

Možná se celé lidstvo přežralo rozkošemi své požívačné existence a teď v předsmrtných bolestech zahájilo očištnou dietu.

No... konec filozofování, rozvedu tu dietu. Můj táta jednou tři týdny hladověl. Utekl tehdy za války z nucených prací v Německu a skrýval se v lese. A proto miloval plnou spíží. Chtěl se kochat pohledem na pověšený špek, klobásky, zavařené ovoce a zeleninu, miloval pytle s fazolemi a sklenice se sádlem a škvarky... Jsem po něm.

Místo abych teď za krize omezila svůj kalorický přísun, vymýšlím si, jak z trvanlivých potravin, které mi lezou krkem, stvořím něco úchvatného. Dnes jsem z mrazáku vytáhla kuřecí stehna a budeme je mít na paprice.

Udělám je s noky, jak to měla ráda moje maminka, a pak budu mít konečně čas, abych uspořádala staré fotky. Začala jsem s tím už včera a s úžasem jsem zjistila, jak byla moje máma hezká. Když žila, tak mne to nikdy nenařadilo. Měla jsem vlastně vždycky pocit, že přišla z nějaké dávné doby a že teď je všechno jinak. A přesně tak na mě dnes koukají mé děti. Myslí si, že jsem prehistorický ještěr, kterému hrozí vyhynutí, a že jeho jediná naděje na přežití je, když se bude držet doma. A mají pravdu! Protože i když se mě doporučení vlády ještě netýká, protože sedmdesátka se teprve blíží k mým dveřím, tak já už od malička vím, že doma je doma a že když pevně přibouchnu naše ven-

kovní dveře, tak je nepřemůže ani zlý drak, ani masový vrah a snad ani vir.

A víte, co ještě báječného vyplývá z domácí karantény? Že v ní nenarazíte na kretény!

25. března

Řízky aneb Jak Monika ukázala pravou tvář

Pořád přemýšlím, jak by se dala karanténa využít, aby měla smysl. A přiznám se rovnou, že smýččení poliček ve špajzu a třídění starých papírů mě moc nenaplňuje. I když by to náš dům rozhodně potřeboval. Až do dnešního rána jsem jen měla utkvělý pocit, že ten domácí klid se přece musí nějak zajímavě zúročit. A dnešní telefonát s kamarádkou Monikou mi dal za pravdu. Proč? Protože... to je trochu delší příběh... protože na konci léta Monika uspořádala večírek. Hodně se na něm pilo, taky se opékaly klobásky a pak se tančilo. Monika pila méně než její manžel, a tak se stalo, že kolem půlnoci našla manžela za fíkusem, jak se líbá s její kamarádkou. Hodně se líbali. Byli do sebe vcucnutí jako zvon a odpad u ucpané vany. Monika se rozhodla situaci rozchodit, ušla asi čtrnáct kilometrů a ujasnila si, že svému muži odpustí. Dokonce byla tak velkorysá, že ani nepřerušila styky s kamarádkou, která jí místo

omluvy jen řekla, že Karel je moc hodný člověk. Moniku zaujalo, že „hodnost“ Karla se zřejmě musí najít jazykem na jeho mandlích.

Pak šla jednou Monika z představení o budoucnosti lidstva, přemýšlela, co všechno nás ještě čeká, když ji zaujala hezká žena. Předběhla Moniku a pružně joggovala podél Vltavy. Za ní, s malým zpožděním, funěl Moničin Karel. Moc se snažil vypadat sportovně, měl na sobě oblečení, které Monika neznala, a když doběhl mladou běžkyni, tak ji štípl do zadečku. Ona mu ale nevrátila facku, ona se k němu přivinula vřele a vášnivě a pak spolu běželi v dál. Monika se pokusila běžet za nimi, ale brzy pochopila, že jí chybí síly, že nemá trénink, že je obstarožní žena a že Karla nedoběhne.

A když se vrátil domů až k ránu, došlo jí, že ho nedoběhne ani v jejich manželství. Že Karel prostě utíká a že ho buď musí přivázat k radiátoru, anebo mu dát volnost.

A tak mu ji dala. A sobě ji dala taky. A aby začala doopravdy novou éru svého života, tak se rozhodla pořídit si nový obličej. A tak se hned na kraji podzimu objednala na plastiku. A i když svět dostal nečekaný koronavirový děj, tak Monika prodělala operaci a teď jí domácí izolace vůbec nevadí, stejně musí počkat, až jí splasknou otoky a ze zrcadla na ni vykoukne její omládlý obličej.